

РЕШЕНИЕ

№ 767

гр. София, 02.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав,
в публично заседание на 25.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **11328** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от Я. И. С. против Заповед № 23-4332-004648/07.09.2023 год. на полицейски инспектор към СДВР, с която спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б.Б от ЗДП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца, считано от датата на отнемане.

С жалбата се твърди незаконосъобразност и неправилност на издадения акт. Твърди се, че служебните лица не са описали за какво нарушение става въпрос, тестът е направен на място с дрегер и е посочил наличие на канабис, като е известно каква е ефективността на тези тестове; не е издаден и връчен акт по надлежен ред, както и не са посочени свидетели, присъствали на съставяне на акта.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Б., която моли за уважаване на жалбата по изтъкнатите в нея съображения.

В съдебно заседание ответникът – полицейски инспектор СДВР, отдел „Пътна полиция“ не се явява, не се представлява и не взема становище по съществуващото на спора.

Административният съд, като обсъди доказателствата по делото и доводите и възраженията на страните, и като извърши цялостна проверка на оспорената заповед

във връзка с правомощията си по чл.168 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Оспорената заповед е връчена на нейния адресат на 21.11.23 год., видно от отбелязването върху разписката в текста на заповедта, а жалбата против същата е подадена на 28.11.2023 год., поради което жалбата е допустима като подадена в срок и от надлежна страна-адресат на оспорената заповед, имаща право и интерес от оспорване.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Със Заповед № 23-4332-004648/07.09.2023год. на полицейски инспектор към СДВР, спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка по чл.171, т.1,б.Б от ЗДП –временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца, считано от датата на отнемане.

За да приложи мярката, административният орган е взел предвид, че на 07.09.2023 год. около 00.40 часа в [населено място], [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]жалбоподателят е управлявал лек автомобил БМВ 320 с ДК [рег.номер на МПС] под въздействието на наркотични вещества, изпробван с техническо средство DREGER D. T. 5000 A RME-0069, като уредът е отчел с проба №377 положителен резултат-кокаин. Издаден е талон за медицинско изследване №0176758. За констатираното нарушение на чл.5, ал.3, т.1, пр.2 от ЗДвП /както и за нарушение на чл.100, ал.1,т.1 от ЗДвП/ е съставен акт за установяване на административно нарушение № 1034500/07.9.23г., връчен на жалбоподателя лично срещу подпис на 07.09.23год.

При проверка за законосъобразност на обжалвания административен акт съгласно изискванията на чл.146 от АПК, настоящият състав на административния съд намира, че обжалваната заповед е издадена от компетентен орган, съобразно изискванията на чл.172, ал.1 от ЗДвП. В случая това е полицейски инспектор при отдел „Пътна полиция” при СДВР, на когото са делегирани правомощия по силата на Заповед № 6400/07.07.2023г. на директора на СДВР да прилага с мотивирана заповед принудителни административни мерки по чл.171, т.1, т.2, т.2а, т.4, т.5, б.“а“ и т.6 от Закона за движение по пътищата.

Оспорената заповед е издадена и в предвидената от закона писмена форма и съдържа всички реквизити, визирани в чл.59 от Административно процесуалния кодекс, включително фактически и правни основания за издаването ѝ. В същата освен позоваване на съставения акт за нарушение, се съдържа подробно описание на нарушението, станало основание за прилагане на ПАМ.

При издаване на заповедта са спазени процесуалните правила на закона. Спазени са материалноправните разпоредби на Закона за движение по пътищата –чл.171, т.1, б.Б от ЗДвП в приложимата към датата на издаване на заповедта редакция.

В конкретния случай жалбоподателят С. е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества-кокаин, установено с техническо средство DREGER D. T. 5000 A RME-0069, като уредът е отчел с проба №377 положителен резултат.

Конкретните факти, изпълващи тази хипотеза за прилагане на ПАМ, са установени с акт за административно нарушение, който съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП се ползва с доказателствена сила до доказване на противното. Съставеният акт за нарушение и останалите приложения по административната преписка доказателства съгласно чл. 171, ал. 1, изр. 1 АПК, имат доказателствена сила в настоящия процес. Съдът при преценката на валидността на АУАН намира, че същият е съставен от компетентен

орган по чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, има необходимото съдържание по чл. 42 от ЗАНН - съдържа описание на нарушението, дата, място и обстоятелствата, при които е извършено, съдържат се необходимите индивидуализиращи данни, като са спазени и относимите разпоредби на чл. 40 - 43 от ЗАНН за съставянето му. Не подлежи на преценка от съда по настоящия спор съставомерността на посоченото като извършено в АУАН административно нарушение, а следва да се прецени само валидността на този акт. На основание посоченото, следва и извод, че АУАН е издаден от компетентен орган, в установените от закона форма и ред, поради което е и валидно доказателство, обвързващо съда по смисъла на чл.144 АПК вр. чл. 179, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, по отношение на установеното от фактическа страна в мотивите му. Описаните в акта за установяване на административното нарушение фактически обстоятелства за извършено административно нарушение по ЗДвП досежно управление на МПС под въздействието на наркотични вещества съставляват едновременно и фактически обстоятелства за издаване на оспорената заповед и не са оборени в настоящото съдебно производство.

В този смисъл, мярката по чл. 171, т.1 от Закона за движение по пътищата е принудителна административна мярка, която няма санкционен характер. Тя се прилага без оглед на вината; чрез нея се реализира диспозицията на правната норма. ПАМ по своя характер е вид административна принуда, за прилагането на която е предвиден специален процесуален ред. Целта на приложената принудителна административна мярка има превантивен характер - да осуети възможността на дееца да извърши други противоправни деяния, като тази мярка не съставлява административно наказание (арг. от чл. 12 и чл. 13 от ЗАНН).

На това основание жалбата против оспорената заповед следва да бъде отхвърлена.

Воден от горните мотиви и на основание чл.172, ал.1 и 2, пр.последно от АПК, Административен съд София-град, 10 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата от Я. И. С. против Заповед № 23-4332-004648/07.09.2023год. на полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна положение“, с която спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка по чл.171, т.1,б.Б от ЗДП –временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца, считано от датата на отнемане.

Решението не подлежи на обжалване.